

Cetatea Cavalerilor

Fondator: Col. r. Dr. Constantin MOSINCAT
 Editor: Asociația Națională a Cavalerilor de Clio
 Editura Tipo MC, Oradea-2020

Cartea Mea e și a Ta! ISSN 2734-6889 - ISSN-L 2734 - 6889

ȚARA MEA DE GLORIE, ȚARA MEA DE DOR

General-locotenent (r) dr. Grigore Stamate

Multe, foarte multe au fost clipele în care – ca orice bun creștin și român neaoș – m-am întrebat ce se întâmplă cu această țară, atât de frumoasă și bogată, ca și cu acest popor, dintotdeauna, atât de minunat. De ce staționăm în colțul de Rai al pământului din Grădina Maicii Domnului și privim cu indiferență – ca să mă exprim blând și să nu confer iz peiorativ atitudinii în care ne complacem – și nu întreprindem ceva împotriva unei stări, care ne încătușează cu fiecare zi în adaos? Ca și când ceea ce se întâmplă în jurul nostru nu ne-ar privi pe noi, nu ne-ar afecta în mod nemijlocit și n-ar constitui impediment pentru ceea ce viitorimea încă mai așteaptă de la noi.

Cu bun simț – fără de nicio tendință de aruncare a răspunderii în sarcina altcuiva – am căutat să înțeleg, să pricep cumva, cum noi, românii, urmașii unor luptători adevărați, ai unor strămoși, care au intrat în istorie prin devotamentul și spiritul lor de sacrificiu, am abandonat și ne-am limitat la ceea ce ni se oferă și cât ni se mai oferă de către alții din pâinea pe care noi am plămădit-o, cu atâta trudă și bunătate. Și – chiar dacă mă repet – reiterez că, la rândul-mi, nu mă pot desprinde de cumpăna, pe care, aidoma celorlați, m-am agățat și eu, chiar dacă fără să accept că neapărat alții sunt cei care ne-au forțat să ne cocoțăm. Și, tot mă întreb și încă nu-mi pot răspunde – sau, și mai exact, nu cutez să accept – că tocmai nouă ni se întâmplă așa ceva.

Au trecut 33 de ani de la acele evenimente – bune sau mai puțin bune, depinde de ce parte a baricadei te situezi, când faci interpretarea – când România era convinsă că, în sfârșit, luminița de la capătul tunelului, cu care ne-au amăgit altfel de magi, o va călăuzi către o soartă nemaipomenită. Chiar dacă, pentru asta, am convenit, la fel de indiferenți – la acel moment, desigur – că trebuie să ne fie ucis conducătorul. Și, astfel ne-am detașat nepermis de josnic de cel care – împreună cu noi, și nu altfel – a reușit, cu un efort supraomenesc, să ne determine să devenim independenți din foarte multe puncte de vedere și să ne achităm integral datoria externă, iar țara să fie recunoscută ca o putere regională demnă de luat în seamă, până și de Occidentul cel mai avansat.

Probabil, așa a fost sau, și mai exact, așa a trebuit să fie. Pentru că, pe drept cuvânt, românii aceluia timp, supuși la cele mai chinuitoare încercări, nu au mai avut răbdare. Sau poate, așa, în considerarea acestora, altcineva – căci de Dumnezeu nicicum nu poate fi vorba – a profitat, a plusat și a regizat potrivit unor alte interese. Nicidecum românești, după cum astăzi realitatea o confirmă.

Indubitabil, implacabil și ireversibil.

Dar, să revenim: au trecut 33 de ani de la acele evenimente, care ne-au însângerat Crăciunul. Cum nicăieri nu s-a mai întâmplat în vreo altă țară civilizată. Mult, puțin, greu de apreciat și, mai ales, majoritar, de acceptat în referire la consecințele aceluia act fatidic, căruia încă îi plătim.

Treizeci și trei de ani, care trebuiau – vrând-nevrând – să ne împingă către cine știe ce culmi, în care ceea ce s-a petrecut în comunism, să reprezinte, pentru totdeauna amintirea unui vis urât. Și, după cum au decurs lucrurile, obișnuți cu hei-ruptul, am tot așteptat ca altcineva – poate chiar acel cineva din dosul cortinei – să ne împingă înspre mai bine. Unii, cel mai probabil, așteaptă încă. Uitând că, între timp, prăpastia aceea, peste al cărei hău – acum 33 de ani – chiar am crezut că am trecut, abia acum se deschide, în adevărata sa întunecime. Așteaptă doar ca un cineva sau, poate, altcineva să ne împingă. Treizeci și trei de ani am tot așteptat, fără să gândim încotro să o apucăm, lăsând să ne apuce alții. Și, ne-au apucat, dar nu așa cum credeau unii dintre noi.

Au trecut 33 de ani. Un număr de master, de plurivalență și de capacitate în numerologie, un simbol al echilibrului și perfecțiunii. Rămâne ca, pe cumpăna unde suntem așezați, să medităm de urmare. Pentru că despre echilibru nu poate fi vorba, iar despre perfecțiune, nici atât.

În tot acest conglomerat de neliniști și de nedumeriri, nu pot să nu întreb – așa, ca să mă aflu și eu, în treabă, cum mulți dintre noi încă o fac – fără să mai aștept un răspuns, pe care nimeni nu se va învrednici să mi-l dea: Ce s-a întâmplat cu tine, România mea!? Unde îți sunt gloriile de altă dată? Din tot ceea ai nădăjduit să fi rămas numai dorul? Personal, nu pot să accept. Personal, nu te mai recunosc. Ce exemplu dai tu viitorimii!? Ce satisfacții oferim noi, românii tăi, tinerilor noștri?!

Din tot ce-am sperat, atunci, în acel decembrie de-acum 33 de ani, să le oferim aceluia care – precum niciodată în istorie – au fost nevoiți să-și părăsească pământul natal, ca să se poată afirma și dezvolta în plai străin, noi le-am dat doar dorul de acasă. Și acela strămtorat odată cu trecerea, căci – fie vorba între noi – majoritatea celor obligați să pribegescă își mai amintesc de „acasă” numai în preajma marilor sărbători împărătești. Treptat sufocate de tendințele, care, pe zi ce trece ne gâtuie tot mai mult tradiția creștină și ne determină să nu mai gândim românește. Da, să nu mai vrem să gândim românește. Pentru că, nu întâmplător, ne zgârie auzul și ne revoltă expresii de genul: „la noi, la Italia” – ori, mă rog, și altundeva aiurea – punând în balanța îndoielii frumusețea unei limbi, în a cărei gramatică se regăsesc radicalii de bază ai atâtor mari civilizații.

Tuturor acestor, bieți „îndepărtați” le-aș reaminti că fiecare dintre noi își are o familie a sa, din care provine, și un loc al nașterii, care îl fixează într-o anume comunitate și-l rânduiește într-o suită de generații. Acelora care încă epatează cu sloganuri de felul celui sus-amintit, le spun cu sincere părere de rău că: pe lângă faptul că își stâlcesc limba își stâlcesc și sufletul. Pentru că – independent de orice restriște – nimic nu are corespondent în suflet mai profund de cât locul nașterii și nimic nu se poate compara vreodată cu căsuța părintească în care ne-am născut și am crescut, cu satul și prietenii copilăriei, ca și cu amintirile anilor dintâi. Până și cu cimitirul acela, în care ni se odihnesc străbunii. Pentru că – vorba unui preacucernic părinte – cine mai crede, că dincolo de cruci sunt doar oseminte se află într-o gravă eroare; dincolo de acestea este neamul nostru, este istoria noastră este credința noastră, cu tot ceea implică respectul necondiționat de vreo anume împrajurare.

Cine spune că n-are de ce să mai vină în România, se înșală amarnic. Se dezice nu numai de origini, se dezice de părinți și de rude, de credință și de patrie, de limba neamului său multimilenar și se împoțonează fals într-o haină străină, care niciodată n-o să-i fie pe măsură. Indiferent de motivele, care l-au determinat să ia calea bejeniei, ca și de sistemul acesta, aservit peste măsură aceleiași străinătăți rapace, care ne manipulează și ne înjosește cum vrea ea. Ne jefuiește nepermis de mult și, prin tertipuri bine garnisite, ne alungă tinerii peste hotare, ca să le fie lor de folos. În timp ce, în locurile astfel dezgolate, înșiși vin și se înstăpânesc la noi acasă.

Poate că unora – sub imperiul aceluiași mașinațiuni obscure, ca și al propriilor dezamăgiri, le repugnă cuvântul patrie. Și, poate, sub aceeași intoxicare ocultă – ca și sub percepția nemijlocită a ceea ce se întâmplă chiar sub ochii noștri – confundă realitatea actuala cu protipendada aflată la putere, cu acest ambalaj de obediență, de corupție, de abuz și de lașitate, care ne conduce atât de lamentabil. Dar, prin aceasta, în dezgustul lor – absolut justificat – nu fac altceva decât să le vină în întâmpinare și să le întărească poziția de moment.

În ce mă privește – cu tot absurdul stării, ai cărei contemporani suntem – încă mai cred în Țara mea de glorie. Și, nutresc convingerea că în Țara mea de dor, tinerii – forțați să se dezrădăcineze – se vor dezmetici cândva și vor reveni, ca să dea curs splendidei metafore eminesciene. Iar, acum, când am pășit peste pragul unui nou an, îndrăznesc, cu sinceră încredere, să le spun următoarele:

Sunteți tineri și sunteți capabili și, tocmai de aceea, prin profesionalismul, mintea și cultura voastră îi surclasați pe străinii care, de departe, nicidecum nu se pot compara cu voi. Nu vă limitați însă numai la aceasta. Însușiți-vă din metodele lor, copiați-le atitudinea și comportamentul și veniți peste neisprăviții de aici, care mai au puțin până să ne împingă în prăpastie. Nu le mai permiteți să batjocurească faptele și moștenirea bravilor strămoși, să ne murdărească mândria noastră de neam și puritatea limbii materne, nu lăsați nicicum patria la cheremul nemernicilor și alogenilor și nu vă rezervați să mai slujiți altora. Faceți glorie din România noastră și din dorul de țară stindard sublim și făclie eternă și înălțați-le tot mai sus, în ciuda oricărui potrivnic și spre fala înaintașilor noștri.

Nichita Stănescu spunea că patria sa este limba română. Și noi, cu toții, încă o mai vorbim. Să n-o intoxicăm cu neologisme și cu frânturi de limbă occidentală, din simplu motiv că așa dă bine. Poate că, pe undeva, așa și este. Dar, cui dă bine!? La asta, v-ați gândit vreodată? Știe majoritatea ce presupune, în concret, globalizarea mult trâmbițată? Și, cât bine v-a aduce omenirii dereglarea ordinii de drept, înjosirea sfintei credințe, dezavuarea moralei și a adevăratei credințe, persiflarea bisericii, a familiei normale și a adevăratelor

valori? Nici nu vă imaginați. Iar, atunci când veți pricepe dedesubtul unor astfel de manevre obscure, s-ar putea să fie prea târziu.

Mă bizui pe maturitatea și pe seriozitatea chibzuinței voastre – chiar dacă prea îndelungată – și am încredere că, nu va trece prea mult până când România „țara noastră de glorie, țara noastră de dor” își afla calea și va păși ferm pe făgașul normal. Grație vouă, tinerilor frumoși și inteligenți, care, într-o zi – împreună cu cei care au ales să rămână aici, bineînțeles – vă veți învrednici și veți trudi și în slujba patriei eterne.

La mulți ani fericiți, România!

La mulți ani, cu împliniri depline, românilor de pretutindeni!